

Paraklétoosz

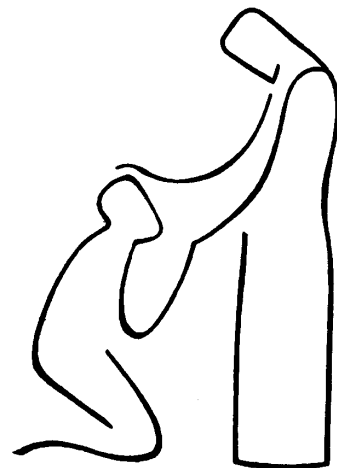
2021. október 10.

Bátorító gondolat beteg és bajbajutott embereknek

ÁLDOTTAK AZ ÁLDÁSMONDÓK – Gyökössy Endre

Hadd illusztráljam az életemmel, egy valóban megtörtént esettel, mennyire igaz, hogy a homo cristianus áldja azokat, akik üldözik őt, és imádkozik értük.

A legnehezebb ötvenes évek közepén néhány lelkész, hívő barát időnként összejárt imádkozni gyülekezete bajaiért, dolgaikat, problémáikat testvéri módon megbeszélni. Egyszer benyitott közénk egy nagyon drága, mélyen hívő lelkésztársunk halott sápadtan. Elmondta, hogy valaki, aki a mi generációnkból nagyon magas posztra került, valahol kijelentette, hogy őt mindenképpen kiradírozza, eltünteti Budapestről, ha kell, kitelepítteti, nem tűri meg, hogy itt legyen. Aki emlékszik még ezekre az időkre, tudja, hogy hatalommal rendelkező (vagy azzal éppenséggel visszaélő) vezetők ilyesmit bizony könnyűszerrel megtehettek másokkal.

Mi akkor döbbenetesen leültünk, és csöndesen megkérdeztük tőle:

- Akkor te most mit csinálsz?

Ahogy megszólalt, szinte sugározta az őszinteséget, a mélységes mély hitet. A világ legtermészetesebb hangján ezt mondta:

Máris elkezdtem valamit: mindennap imádkozom, nem magamért, hanem őérette, Isten áldását kérem rá, hogy adjon békességet a szívébe.

Egész lényünkkel éreztük, hogy amit mond, az igaz, nem kegyes papi beszéd, valóban ezt teszi.

Múltak a hetek, sőt hónapok. Egyszer újra együtt voltunk, és megkérdeztük tőle, hogy mi történt azóta. Az egyik barátom azt is hozzátette:

- Még imádkozol érte?

Ezt válaszolta:

- Igen, és egyre könnyebben. Most már egészen jól megy, már vidám szívvel áldom.

Láttuk, hogy igazat mond. Nem is történt semmi - azaz mégis történt valami, a következő: egy gyűlésen mindenki ezt a nagy hatalmú bizonyos

valakit szapult, szidta. Az érte imádkozó lelkész barátunk is jelen volt, és mivel nem lehet ám „büntetlenül” valakiért imádkozni és áldást kérni rá, nem számításból, hanem a szíve mélyéből csak ennyit mondott:

- Nézzétek, nem olyan rossz ember. Legalább hisz abban, amit csinál. Azt hiszi, hogy neki azt kell tennie. Ezért nem érdemes őt bántani.

Nos, ahogy akkoriban kis hazánkban szokás volt - bár nem hiszem, hogy barátunk ezzel számolt volna -, mindez a beszéd szinte egy félóra alatt az illető fülébe jutott. És mi történt? A hetvenes években már egymást ölelő, szerető, jó barátok voltak ők ketten. Már egyikük sincs itt velünk a földön, de szentül hiszem, hogy most egy helyen vannak, és nagyon jó helyen, mert tudtak áldani, imádkozni, és fel tudták fogni az áldás erejét.

Aki esetleg nem hiszi, hogy ilyen ereje van az áldásmondásnak, azt hadd kérjem meg szeretettel: Tessék kipróbálni! Ki az közülünk, akinek ne volna haragosa? Lehet, hogy egy szobában lakik vele. Valaki, akiről gyakran keserűen nyilatkozik - és amikor ezt teszi, akkor akarva-akaratlanulátkozza az illetőt. Mert ha az az áldás, hogy valakiről jót mondunk, akkor az átok ennek az ellenkezője, vagyis az, hogy keserűen csak rosszat mondunk.

IMÁDKOZZUNK! – Dicsérő és kérő ima az Úr Jézushoz

Dicsértessél, Jézus Krisztus, az élő Isten Fia!

Te vagy a világ megváltója, a mi Urunk és Üdvözítőnk.

Jöjj, Uram Jézus Krisztus, könyörülj rajtunk!

Te hoztad el hozzánk az örömhírt;

Te tanítottál bennünket szeretetre;

Ott ülsz most az Atya jobbján;

Onnan jössz majd ítélni élőket és holtakat;

Te töltesz meg minket szellemeddel, és újjáalakítod a világot;

Engem is látsz -

Engem is szeretsz -

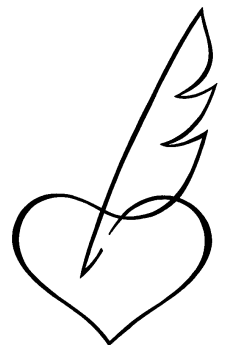
Értünk vérrel verejtékeztél;

Megígérted kéréseink meghallgatását;

Te küldted el nekünk a Szentlelket;

Üdvözítőnk! Újítsd meg szívünket!

Erősíts meg bennünket a kísértésben!

BECSÜLJÜK MEG A JÓBARÁTOKAT - idézetek

Minden út rögös, ahol nem kísérnek barátok. *Elizabeth Shane*

Haza sohasem ér az ember - de ahol baráti szálak futnak össze, ott egy órára az egész világ szülőföldnek látszik. *Hermann Hesse*

Becsüljük meg a jóbarátokat! Az élet javai közé tartozik az az öt-hat velünk érző lélek, akivel együtt utazgatunk a század hajóján a csillagokkal világított nagy végállomás felé. *Gárdonyi Géza*

Amikor még nem hullott minden darabokra, de a dolgok már kezdenek szét-esni, akkor derül ki, kik az igazi barátaid. *Richard Burton*

IMÁDKOZZUNK! – Imádság barátaidért

Atyám, őrizd, óvd a bajtól azokat, akiket különösen szeretek! Úgy vigyázz rájuk, mint az én szívemre, melyben nevüket őrzöm!

Tartsd tőlük távol a kísértéseket, és térítsd őket arra az útra, amely a te dicsőségedbe vezet! Ha szívüket a bánat nyomja, tedd őket kitartóvá! Tudjanak bízni, remélni segítő, megszentelő kegyelmedben! Adj nekik nyugodt éjszakát, zavartalan álmot, reggel pedig újra rajtuk pihenjen tetszésed. Élvezzék a föld örömeit, amelyeket a tiszta lelkek számára készítettél, és vezesd őket egyszer országodba, hogy ott egyesülve a szeretetben együtt dicsérhessük szent nevedet mindörökké! Ámen.

ERŐFORRÁSOK – Anzelm Grün

Napjainkban sokan érzik úgy, hogy zavarossá vált az a forrás, amelyből meríteni szoktak, elveszítette megújító erejét. Mi ennek az oka? Kialakíthattunk olyan ártalmas magatartást, amely megzavarja lelkünket, vagy lehetnek olyan kapcsolataink, érzéseink, amelyek az eredetileg tiszta forrást kívülről szennyezik be. Ilyenkor sokan vágynak a megtisztulásra, s keresik, hogyan találhatnak rá újra a tiszta forrásra.

A benzinkutaknál tankolhatunk, ha autónkból fogyóban az üzemanyag. Az akkumulátorok is újratölthetők. Mi, emberek azonban nem vagyunk gépek. *Életünk sikere vagy kudarca azoktól a forrásoktól függ, amelyekből merítünk.*

Ha nem hatolunk elég mélyre, csak zavaros vízre találunk. Ha tiszta, életadó vízre vágyunk, nem szabad a felszínen maradnunk. A felfrissítő, életünket megújító forrásokért mélyre kell ásnunk.

Aki valóban a Szentlélek erejéből merít, abból könnyedség, termékenység és elevenség árad. Ahhoz, hogy a tiszta forrást felfedezzük önmagunkban, először fel kell ismernünk és le kell lepleznünk a zavaros forrásokat. Hosszú küzdelembe és fáradtságba kerül, amíg eljutunk lelkünk mélyére, a tiszta, bővizű forrásig.

Fel kell fedeznem életem értelmét és célját. Ez mindennapjaim erőforrása, felfrissít és megerősít. Ha nem keresem meg az adott helyzet értelmét, elveszítek egy fontos erőforrást. Céltalanul tévelygek, anélkül, hogy

felfedezném a lábam előtt heverő, életadó lehetőségeket.

Kimerültségünk jelzi,

hogy nem belső, tiszta forrásunkból, hanem zavaros forrásokból merítünk. Aki csak azért ad másoknak, mert viszonzásul ő is segítséget vár, egykettőre kimerül.

Nem az a fontos, hogy mit várnak el tőlem mások. Azt kell éreznem, hogy mit tudok adni. Amikor elfogadom önmagam, gyengeségeimet és képességeimet, eljutok belső erőforrásaimhoz. Felfedezhetem személyes erőforrásomat, ha megkérdem magamtól: Miből merítettem az erőmet gyermekkoromban? Milyen helyzetekben éreztem a legjobban magam? Mit játszottam órák hosszat anélkül, hogy elfáradtam volna? — Ha így emlékezem vissza korai gyermek éveimre, felfedezem erőforrásomat.

Ha belső, tiszta forrásunkból merítünk, akkor sokat és jól tudunk dolgozni, nem fáradunk el, új örömet jelent minden feladat, és felébreszti erőnket. Ez a forrás felfrissíti testünket és lelkünket, innen fakad az alkotóerőnk és a munkakedvünk, ez a siker titka.

Életed csak akkor lesz termékeny, ha mindig belső forrásodból merítesz. Ne engedj a külső nyomásnak, ne vállalj el mindent, és ne mentegetőzz állandóan!

Az a legfontosabb, hogy kapcsolatban légy életed belső forrásával - a többi csak ráadás.

☺ ☺ HUMOR ☺ ☺

A gyerekek az iskolaudvaron játszanak. Amikor arra sétál az idős hittantanárunk, az egyik fiú tréfából felé dobja a labdát, de nem találja el. Meglátja ezt az igazgató, gyorsan ott terem, és leszidja a bűnöst. Aztán felszólítja, hogy mondja meg az atyának, nagyon sajnálja a történeteket.

A bocsánatkérés így sikeredett:

- Kedves Asztrik atya! Én szándékosan meg akartam dobni a labdával, de nem találtam el. Igazán nagyon sajnálom!

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkész ☎ 20/ 77-386-55; 30/ 849-8280

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkapolna: **szentmise vasárnap 11 órakor**